LIBRIS | We know books

gama

LECTURI DE CRĂCIUN

POVEȘTI CLASICE

LIBRIS | We know books

CUPRINS

CRĂIASA ZĂPEZII (după H.C. Andersen).....3
BĂIEȚELUL DIN TURTĂ DULCE (poveste populară).....17
ELFII ȘI CIZMARUL (după Frații Grimm).....25
MĂNUȘA (poveste populară ucraineană).....33
RĂPIREA LUI MOȘ CRĂCIUN (după L.Frank Baum).....41
BABUȘKA (basm rusesc).....60
ZĂPĂDIȚA (basm rusesc).....65
MICUȚA PICCOLA (după Nora A. Smith).....75
COLINDĂ DE CRĂCIUN (după Charles Dickens).....82
NOAPTEA SFÂNTĂ (după Selma Lagerlöf).....97
FETIȚA CU CHIBRITURI (după H.C. Andersen).....106

www.edituragama.ro

CRĂIASA ZĂPEZII

A fost odată ca niciodată un vrăjitor răutăcios, care făurise o oglindă fermecată. Știi cum, atunci când te uiți în oglindă, te vezi așa cum arăți cu adevărat? Ei bine, în oglinda vrăjitorului toate arătau schimonosite. Oamenii frumoși erau urâți, iar lucrurile apăreau cu susul în jos. Slujitorii vrăjitorului umblau cu oglinda prin lume și spuneau tuturor că e magică și că îți arată sufletul când te privești în ea, dar nu voiau decât să-i urâțească pe nefericiții curioși care veneau să o vadă.

În acest timp, vrăjitorul își freca

mâinile bucuros, fiindcă planul lui secret de a transforma lumea într-un loc oribil părea să dea roade.

Într-o zi, i-a venit ideea să zboare cu oglinda până la nori, ca să o întoarcă de acolo, din înălțime, spre pământ și să-i orbească de tot pe oameni, să nu mai vadă frumosul nicăieri. Doar că, în timp ce zbura, oglinda i-a alunecat și a căzut, spărgându-se în milioane și milioane de bucăți.

Cioburi minuscule au zburat duse de vânt și, vai!, au intrat în ochii multor oameni, care au început să vadă lucrurile schimonosite. Unora li s-au înfipt în inimă, iar inima lor a devenit de gheață. Alții și-au făcut

LIBRIS | We know books

din cioburi lentile pentru ochelari, dar când îi purtau vedeau anapoda și judecau strâmb.

Un astfel de ciob a intrat și în ochiul lui Kay. Kay era un băiețel care locuia într-un oraș mare, cu străzi întortocheate și case cu etaj. Prietena lui cea mai bună era Gerda, iar cei doi copii se jucau mereu în grădina plină de trandafiri. Tot în grădină erau și în dimineața în care s-a spart oglinda:

— Ah, Gerda, cred că mi-a intrat ceva în ochi! a țipat Kay. Și parcă m-a săgetat ceva și în inimă!

— Lasă-mă să văd, Kay. Nu, nu pare să fie nimic, probabil a fost un fir de praf, l-a liniștit Gerda.

Dar nu era un fir de praf, ci un ciob fermecat. Și, îndată ce a intrat în ochiul lui Kay, băiețelul a și început să vadă lucrurile deformate.

— Ce urâți sunt trandafirii ăștia, Gerda! Cum de n-am observat până acum? Sunt oribili, absolut respingători! Ce-i, de ce plângi? Și tu ești urâtă când plângi!

Din acea zi, Kay n-a mai fost el însuși. Nimic nu-i era pe plac, nicio poveste, niciun joc, nici măcar pe Gerda – care-l îndrăgea nespus – n-o scutea de ironii și răutăți. Dar fetița nu se supăra, fiindcă nu putea să simtă altceva decât dragoste pentru prietenul ei cel mai bun.

Când a venit iarna, Kay s-a bucurat:

putea să scoată săniuța din pod și să iasă la derdeluș! Ajuns în piața mare a orașului, a văzut apropiindu-se o sanie uriașă, albă, în care se afla o femeie învești mântată în blănuri. Băiețelului i-a venit ideea să-și prindă săniuța de sania cea mare și să se lase astfel purtat în viteză pe străzile acoperite de omăt.

Zis și făcut! Săniuța lui aproape zbura acum, prinsă de sania cea albă, și tot zbura, trecând de piață, de ulițele de la marginea orașului, apoi de oraș, lăsând în urmă până și pădurea care mărginea orașul. Lui Kay începuse să-i fie frică, dar simțea că nu se poate desprinde de sania albă, de parcă ar fi fost vrăjit.

Acum, în jurul lui, nu mai erau decât întinderi de zăpadă, iar fulgii erau tot mai mari și tot mai reci.

După o vreme, sania s-a oprit și din ea a coborât o femeie înaltă, cu pielea strălucitoare. Mantoul pe care-l purta era, de fapt, din zăpadă, nu din blană, iar peste pletele albăstrui purta o coroană din turțuri de gheață, care sclipeau ca niște diamante.

— Ah! Am ajuns, în sfârșit! A fost o călătorie lungă, Kay, nu ești obosit? Dacă ți-e frig, vino în brațele mele!

Femeia era nimeni alta decât Crăiasa Zăpezii, despre care băiețelul auzise din poveștile pe care i le spunea bunica Gerdei. Nu și-ar fi imaginat însă niciodată că o va întâlni în carne

LEBRIS We know books

și oase... mă rog, în nea și țurțuri!

Când l-a îmbrățișat pe Kay, Crăiasa Zăpezii i-a înghețat sufletul și i-a șters amintirile. Așa că băiatul a uitat îndată de prietena lui, de grădina cu trandafiri, de tot ce-l aștepta acasă. Astfel, Crăiesei i-a fost ușor să-l convingă să o urmeze în palatul ei de cleștar.

Între timp, Gerda aștepta cu sufletul la gură întoarcerea prietenului ei. După câteva zile, în care tot orașul l-a căutat pe Kay, oamenii își pierduseră orice speranță. O fi căzut în râul înghețat din apropiere, și-au zis unii. O fi ajuns în pădure și n-a mai găsit drumul spre casă, au suspinat alții. Doar Gerda știa, în sufletul ei, că băiețelul trăiește încă. Dar unde să-l găsească?

Într-o zi, când deja venise primăvara, a hotărât să plece în căutarea lui. În drumul ei, Gerda a întrebat florile și păsările dacă nu l-au văzut cumva pe Kay. Nimeni nu știa nimic, iar fetița era tot mai deznădăjduită. Când credea că nu-l va găsi niciodată, un porumbel i-a dezvăluit un secret:

— Glu, glu, cred că știu unde e cel pe care îl cauți. Am văzut niște turturele care trăgeau prin văzduh o sanie albă. În sanie era un băiețel, iar lângă el era Crăiasa Zăpezii. Cred că l-a dus în Țara de Gheață, la capătul lumii, în castelul ei.

— Oh, ce veste grozavă mi-ai dat! s-a bucurat Gerda. Acum să văd cum ajung eu până acolo...